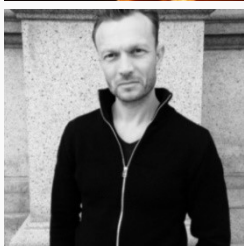

Nan Goldin: Skønhed midt i blodbadet

Nan Goldin

Bo Heimann 18.02.2023

DOKUMENTARFILM // ANMELDELSE – Oscar-nomineringer og filmpriser er ikke altid garanti for gribende oplevelser, men dokumentaren om kunstneren og aktivisten Nan Goldin er på flere måder vitterlig en stærk omgang. Bo Heimann har set filmen, der havde premiere torsdag i denne uge i 'kunstbiografer' landet over.

All the Beauty and the Bloodshed

Amerikansk dokumentar, 122 min., premiere d. 16. februar 2023 i udvalgte biografer.

Instruktion: Laura Poitras

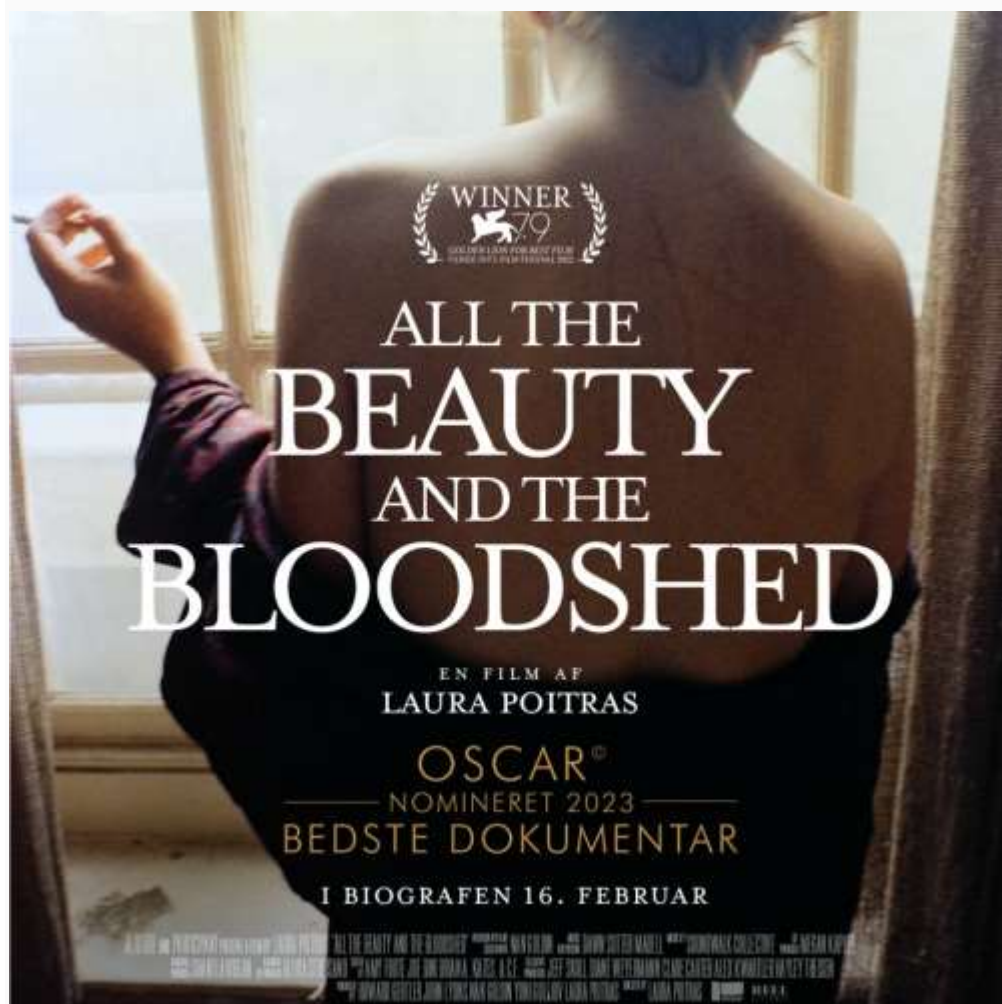
Hendes vej ind i kunsten? Et blowjob som betaling til en taxichauffør, for at få ham til at hjælpe med at slæbe en kasse fotografier ind på et galleri. Slug lige den!

På det tidspunkt havde hun både junket og arbejdet som prostitueret, så det var vist *just another day at the office*, men siger en hel del om Nan Goldins (f. 1953) usentimentale radikalitet. Sådan landede hun i kunstverden tilbage i 1970'erne, og hendes værker var lige så opsigtsvækkende.

I dag er hendes værker repræsenteret på de største museer verden over, bl.a. Guggenheim og Louvre

Fotografier fra hendes eget liv blandt junkier, queers, dragqueens, homoseksuelle, aidsramte (hun mistede selv en længere række af venner og bekendte) og andre vilde og skæve (og inspirerende) eksistenser i New York og

Boston. Det var aldrig set før. Og de fleste ville heller ikke se det. Men Nan Goldin er ligesom ikke typen, der giver op. Eller typen der kender til frygt. I dag er hendes værker repræsenteret på de største museer verden over, bl.a. Guggenheim og Louvre.

Oscar-nomineret

for bedste dokumentar.

Guldløve og Oscar-nominering

Dokumentarfilmen om hende, *All the Beauty and the Bloodshed*, vandt Guldløven ved Venedig-festivalen sidste år og er **Oscar**-nomineret her i 2023. Det forstår man godt. Instruktøren **Laura Poitras**, der er tidligere Pulitzer-vinder, har i syv kapitler formået af få interviews, dokumentaroptagelser fra demonstrationer, barndomsbilleder, arkivfotos og slideshows af Nan Goldins værker til at supplere og forstærke hinanden.

Den er et nærgående portræt, en gribende tour de force ind i Nan Goldins på flere måder ekstreme liv og er bygget op af flere historier: Opvæksten uden for Boston i en familie med jødisk baggrund, hvor den pæne overflade kun knapt

kunne dække over dysfunktionalitet (hendes søster Barbara blev erklæret sindssyg og endte med at begå selvmord, selvom det vist var moderen, der burde have været diagnosticeret), Nan Goldins vilde liv med vold og junk og dertilhørende kunst i New York og Sackler-familien, der har doneret millioner af dollars til forskellige kunstmuseer, som Nan Goldin alligevel går op imod.

Alle hendes historier er sårbare og smertefulde

For pengene kommer fra salget af afhængighedsskabende *opioids*, smertestillende medicin, der har dræbt flere hundredetusinde amerikanere (Nan Goldin var selv i en periode afhængig). Vi følger hendes aktivistiske kamp (og mærker vreden helt ind i egen marv) for at få familien draget til ansvar og navnet fjernet fra museerne.

Liv og kunst

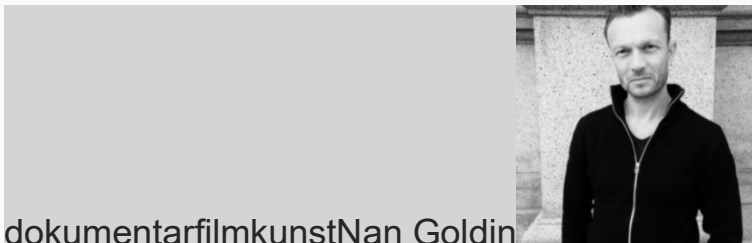
Alle hendes historier er sårbare og smertefulde. Alligevel er der noget smukt – kærlighed, håb, en tro på menneskene og en kraftfuld og inspirerende *don't let the bastards grind you down*-attitude – midt i, ja, blodbadet. Og det er fermt skruet sammen til en velfungerende helhed.

Liv, kunst og holdninger kan i Nan Goldins tilfælde ikke skilles ad. Hendes historie, oeuvre, flagrende røde hår, faste blik og nøgterne stemme efterlader ingen tvivl. Hun giver ikke op, og hun er ikke bange for noget. Hun bliver hos én i lang tid.

Nan Goldin demonstrerer med pilleglas. Foto: REEL

Pictures

dokumentarfilmkunstNan Goldin

Bo Heimann

Bo Heimann, f. 1971, har som journalist og forfatter skrevet om eksistens, samfund og kultur i 25 år. Han er uddannet journalist fra DJH i 1997. Han er medstifter af Nordic Bildung. www.boheimann.com